

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδονή, (συνέχ.)
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὴν κραυγὴν τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς ἀ-
κούσας ὁ δυσκίνητος Πουρτοᾶς ἔκαμεν
εὐθὺς περὰ καὶ τὸ μὲν πηδῶν τὸ δὲ ὀ-
λισθαίνων, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν
λάκκον, ἔλαβε τὴν ἄπνου Τριανταφυλ-
λιὰν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, ἀνήγειρε τὴν
κεφαλὴν της καὶ χωρὶς νὰ τα χάσῃ ἀνε-
φώνησε:

— Φῶς!

Ὁ ἀτυχὴς λαθροθήρας ἐν ῥιπῇ ὀφθαλ-
μοῦ ἀνάπτει φῶς καὶ τότε ἐφάνη θέαμα
λυπηρόν. Ἡ δύστηνος νεάνις ἦτο πελιδνὴ,
τὰ χεῖλη της ἦσαν μελανὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ
ἐσβεσμένοι, καὶ περὶ τὸν τράχηλόν της
ἦτο σφιγκτὰ δεδεμένον τὸ περιώμιόν της
συνεστραμμένον ὡς σχοινίον.

Ὁ Πουρτοᾶς ἔλυσεν αὐτὸ μετὰ δυσκολί-
ας καὶ φοβερὸς στεναγμοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
στόματος τῆς κόμης, οἱ ὀφθαλμοὶ της
διηνοίχθησαν μετὰ προδῆλου ἀγωνίας καὶ
πάλιν ἐκλείσθησαν, ἐτίναξε τοὺς βραχί-
ονας ὡς τὸ πτηνὸν τὰς πτέρυγας, καὶ ἀνε-
τράπη.

— Λαχτάρα μου!... εἶνε πεθαμμένο τὸ
κορίτσι, ἐστέναξε θρηνῶν ὁ κάπηλος.

— Ἀ! ἀνεκραύγασεν ὠρυόμενος ὁ
Τρεχανέμης... Κόρη μου! Τριανταφυλλιά
μου! ἀκριβὴ μου κόρη!... Ἀχ! ποίος
νὰ μού το ἔκαμεν αὐτό!...

Καὶ ἔπληττε τὸ μέτωπόν του. Ἀλλὰ
παρευθὺς μετὰ μίσους ἀκρατήτου ἀνεφώ-
νησεν:

— Αὐτὸς ὁ ψωρίτης, ὁ χαμένος, ὁ
βρωμοκλαίρεφόν θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο.

ταν ἐκεῖ καὶ αὐτός... αὐτός, αὐτὸς εἶνε...
Ἀ, σκύλε!

— Τί κάθεται καὶ λές, Τρεχανέμη;
Εἴσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου! ἀνεφώνησεν ὁ
Πουρτοᾶς. Ἐλησμόνησες ὅτι τὸν εἶδαμε
τὸν Ῥοβέρτον που ἐγύριζε ἔς τὸν πύργον
πρὶν ἀκουσθῇ ἡ φωνή;

— Αὐτός! αὐτὸς εἶνε! ὑπέλαβεν ὁ
Τρεχανέμης μετ' ἐπιτεινομένης μανίας.
— ὦ, μὰ τὴν κόρη μου... θὰ μού την πλη-
ρώσῃ! Θὰ ἰδῇ τί κοστίζει ἓνα παιδί
καλὸ καὶ ἡσυχὸ σὰν τὸ κορίτσι μου!

— Ἐ! ἄς τα αὐτὰ τώρα καὶ ἔλα νὰ
κυττάξωμε ἂν εἶνε τρόπος νὰ την κάνωμε
νὰ συνεφέρῃ. Τὸ σπίτι μου εἶνε δύο βή-
ματα ἀπὸ δῶ... Ἐλα πάμε...

Καὶ φέροντες τὴν ἀτυχὴ νεάνιδα, ἥς
αἱ χεῖρες ἐκρέμαντο ἀδρανεῖς καὶ ὑπὸ τὸ
λευκαυγὲς τῆς ὑποφωσκούσης ἡμέρας κα-
τέβησαν εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ.

ΙΒ'

ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΔΙΗΓΗΣΕΩΣ

Ἦτο ὥρα ἐβδόμη π. μ. καὶ ὁ Καρβα-
γὰν ἐγερθεὶς ὡς συνήθως λίαν πρωί, ἐβά-
διζεν ἐν τῷ γραφείῳ του ὡς ἄρκτος ἐν τῷ
κλωθῷ αὐτῆς. Ἡ πολίχνη ἦτο σιωπηλή,
νεναρκωμένη ἐκ τῆς χθεσινῆς κραιπάλης.
Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς καὶ μία ἀκτίς
αὐτοῦ ἐφώτιζε τὸ γραφεῖον τοῦ Καρβαγὰν,
ἐν ᾧ αὐτὸς σκυθρωπὸς καὶ σύννους ἐλί-
σων ἐν τῷ πνεύματί του λογισμοὺς πι-
κροὺς.

Καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐνόμιζον ὅτι οὐδὲν
ἄλλο ὑπελείπετο ἢ μόνον νὰ ἐκτείνῃ ἀ-
πλῶς τὴν χεῖρα καὶ νὰ λάβῃ τὸ γέρας
τριακονταετῶν συνεχῶν ἀγώνων, αἵρνης
προσκόπτει βιαίως καὶ ὑποχωρεῖ. Ἐν ᾧ
εἶχεν ἐν χερσὶ τοὺς ἐναντίους καὶ μόνον
μία κίνησις ὑπελείπετο ἵνα τοὺς συντρίψῃ,
αἵρνης αἰσθάνεται τὴν αἰχμὴν τῶν ὀδόν-
των αὐτῶν εἰσδύουσας εἰς τὰς σάρκας
του. Ἐν ᾧ ἤθελε νὰ καταπλήξῃ τὸν Γε-
ωργίου, ἐπιδεικνύων αὐτῷ τὴν χώραν ὅλην
ἐρπουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του, αἵρνης βλέ-
πει τὸν θρίαμβόν του μετατρεπόμενον εἰς
χλευασμὸν καὶ ταπείνωσιν.

Τὸν τύραννον τοῦτον τῆς Νεβίλλης τὸν

ἐξηυτέλισαν. Ἡ αὐτὴ πανήγυρις τὸ δεύ-
τερον ἤδη ἐν τριάκοντα ἔτεσιν ἐγένετο
οἰκτρὰ ἀφορμὴ συγκρούσεως τοῦ Κλαίρε-
φόν καὶ τοῦ Καρβαγὰν, τότε μὲν τῶν
πατέρων νῦν δὲ τῶν υἱῶν. Ἦτο λοιπὸν
ἐπάναγκες νὰ λήξῃ ὅπως δῆποτε ἡ τοι-
αύτη κατάστασις τῶν πραγμάτων, διό
καὶ ἀπεφάσισε νὰ κατενέγκῃ ὅσον τάχι-
στα τὸ ὕστατον καὶ καίριον τραῦμα.

Εἶχεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ του ἀπό-
φασιν δικαστικὴν, δι' ἧς ὁ μαρκήσιος ὑπε-
χρεοῦτο νὰ ἀποτίσῃ παρευθὺς ἑκατὸν ἐξή-
κοντα χιλιάδας φράγκων, ἢ νὰ ἀπολέσῃ
τὸν πύργον του καὶ ὅλα του τὰ κτή-
ματα.

— Ἀ! ἄ! ἄ! ἀνεκάγχασεν ὑπὸ χα-
ρᾶς ὁ Καρβαγὰν. Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σε
ἰδοῦμεν τέλος πάντων, κύρ μαρκήσιε Κλαί-
ρεφόν, μέσ' ἔς τοὺς δρόμους, σὰν ζητιάνο.
Ἐλαφρὸς κρότος ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ
γραφείου διέκοψε τὴν μακαριότητα τοῦ
τοκογλύφου.

— Ἐμπρός.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Καρβαγὰν, συγ-
γνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν, ἠκούσθη ἡ
φωνὴ τοῦ Φλέρη, οὗ ἡ τερατώδης κεφαλὴ
προέκυψεν ἀπὸ τῆς ὀλίγον τι ἀνοιχθείσης
θύρας. Ὁ γραμματεὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ Καρ-
βαγὰν εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοσοῦτον
ἀλλόκοτον, ὥστε πρὶν ἢ ἐκεῖνος δυνηθῇ νὰ
προσθέσῃ λέξιν, ἀνεφώνησε:

— Τί τρέχει;

— Πράγματα σπουδαῖα!... Πρὸ ἡμι-
σείας μόλις ὥρας μ' ἐξύπνησεν ὁ Τρεχα-
νέμης καὶ ὁ Πουρτοᾶς... καὶ μου εἶπαν...
Μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ εὐθὺς
ἔτρεξα ἐδῶ... διότι μου φίνεται ὅτι σεῖς
πρέπει πάντοτε νὰ τα μανθάνετε πρῶτος.

— Μὰ τί τρέχει; ὑπέλαβεν ἀποτόμως
ὁ Καρβαγὰν, ταραχθεὶς καὶ συγκινηθεὶς
ἐκ τῶν ἀποσιωπήσεων τοῦ Φλέρη. Ἐφο-
βήθη μήπως ὁ υἱὸς του καὶ ὁ Ῥοβέρτος
Κλαίρεφόν συνεπλάκησαν τὸ πρωί... Τέ-
λος πάντων θὰ 'μιλήσῃς.

— Λοιπὸν! Ἡ Τριανταφυλλίτσα τοῦ
Τρεχανέμη ἐσκοτώθη τὴν νύκτα...

— Ἐσκοτώθη; πῶς; εἶπεν ὁ δῆμαρ-
χος πραῦνθεις. Τυχαίως;

— Ὁχι, κύριε δῆμαρχε, τυχαίως!